

86 JIRÁSKŮV HRONOV 7294 ZPRAVODAJ 4

ÚTERÝ 2. 8. 2016

POSLEDNÍ DVA ROČNÍKY NA JH NEBYL SPÁCHÁN TRESTNÝ ČIN

Na otázky Zpravodaje odpovídal strážník městské policie Miroslav Pavelka

Jak se liší vaše služba na festivalu od běžného provozu?

Jiráskův Hronov má pochopitelně svoje specifika. Sloužíme v naprosto jiném režimu, než v tom, na který jsme zvyklí v průběhu roku. Již v průběhu června máme kvůli festivalu informativní schůzky s ředitelkou kulturního a informačního střediska paní Kollertovou, s paní starostkou a s vedoucím obvodního oddělení policie ČR npor. Mgr. Zímkou s tím, že sestavujeme průběh směn. V průběhu festivalu se městem pohybuje velký počet návštěvníků, který se přelévá podle toho, jaký je kde program. Někdy naše přítomnost není příliš nutná, ale například v pátek, kdy je rockový festival, počet strážníků musí být dostatečný, aby bylo možné zajistit bezpečnost jeho účastníků.

Kolik strážníků slouží?

Jsme zde ve čtyřech lidech a s výjimkou některých dnů slouží všichni každý den. To by pochopitelně nestačilo, takže je posíleno rovněž obvodní oddělení policie.

Nastal v průběhu uplynulých ročníků Jiráskova Hronova nějaký zásadní problém, který bylo třeba řešit?

Jsem poměrně dost hrdý na skutečnost, že poslední dva ročníky nebyl spáchán trestný čin v přímé souvislosti s festivalem. Museli jsme pochopitelně řešit určité přestupky, většinou však byly mírné povahy. Buď jsme to tedy řešili my v rámci blokového řízení, nebo správný orgán u přestupkové komise. Jeden případ si přebíralo obvodní oddělení, jednalo se totiž o drobné ublížení na zdraví. Hronovák se jej dopustil vůči Hronovákovi, takže se to vlastně stalo také mimo návštěvníků Jiráskova Hronova.

A pokud bychom zabrousili do vzdálenější minulosti?

Už si nepamatuji, zda to bylo v roce 2013 či 2014, kdy došlo k loupežnému přepadení v internátu bývalé hotelové školy Na Chocholouši. Pokud si dobře pamatuji, byla obětí návštěvnice Jiráskova Hronova. Pachatel byl dopaden kriminální policií a po zásluze potrestán odnětím svobody.

Co činí hlavní náplň vaší činnosti v průběhu festivalu?

Jedná se především o běžnou preventivní obchůzkovou službu v místech, kde je největší pohyb lidí. Takže se většinou pohybujeme v centru města a přilehlých ulicích a také v parku Aloise Jirásky. Zmíněná obchůzková služba je za denního světla pěší, v noci pak služebním vozidlem. Pochopitelně velmi často odpovídáme na dotazy festivalových hostů. Kolegové jsou odsud nebo z blízkého okolí a znají Hronov a jeho okolí velice dobře. Máme samozřejmě i nejpotřebnější kontakty. Běžně také řešíme nálezy peněženek, platebních karet a dalších věcí.

Jsou festivaloví návštěvníci spíše ukáznění nebo spíše problematictí?

Myslím, že je velmi dobře možné rozdělit je do dvou skupin. Část je ukázněná a dodržuje pravidla, ale existuje i druhá skupina, která po požití určitého množství alkoholu

se už nechová tak, jak bychom si představovali. I letos jsme řešili několik případů a vždy jsme to vyřešili v rámci domluvy nebo blokovou pokutou. Takže se většinou opravdu nejedná o nic zásadního.

Většina lidí, kteří se večer baví festivalovým ruchem, je ráda, že se příliš neřeší noční klid. Co však na festivalový kvas říkají místní obyvatelé?

Město Hronov má přijatou závaznou vyhlášku, která stanoví, že výjimky z nočního klidu může udělovat rada města. Výjimka pro festival je samozřejmě udělena. V letošním roce zatím ještě nikdo nevolal, že by jej někdo rušil, že by porušoval zákon o veřejném pořádku. Pokud by vznikla naznačená situace, budu to pochopitelně z titulu strážníka městské policie muset řešit.

O Hronovských strážnících je známo, že jsou v průběhu festivalu mírní a snaží se vše vyřešit domluvou...

Jsou situace, kdy domluva stačí a situace, kdy stačit nemůže. Od 1. října 2015 výrazně stouply pravomoci městské policie v rámci blokového řízení a za přestupky proti veřejnému pořádku je možné uložit pokutu až do výše pěti tisíc. To je poměrně značná částka. Využili jsme to doposud asi dvakrát. Jednalo se pochopitelně o člověka, který si opravdu nedal říci.

Jak zatím z vašeho pohledu probíhá letošní ročník?

Naprosto standardně. Nezaznamenali jsme doposud žádné výraznější narušení obecního pořádku, narušení nočního klidu vůbec ne. Na průběh festivalu jsme již zvyklí z minulých let. Patnáct let jsem pracoval na zdejší obvodní oddělení policie a Jiráskových Hronovů mám zažitých přes dvacet. Víím, co a jak probíhá a spolupráce s obvodním oddělením je naprosto špičková. Stačí zavolat a mám jistotu, že nám pomohou.

Jan Švácha

NOIDE, NOIDE, NOIDE... PROČ NA TEBE DOJDE?

Holky sice říkaly, že punk je jinde - zato Noid je tady. Na webových stránkách Václava Noida Bárty se v rubrice Koncerty o dvojici jeho hronovských vystoupení nic nepraví, což je dle mého škoda - mohli na ně dorazit v hojnější míře jeho fanoušci a nemuseli jsme na sebe zbýt sami.

Přiznám se, že jsem nečekal, že se někdy dožiju něčeho podobného, jako bylo Noidovo vystoupení při zahájení letošního JH, proto mě uvádělo střídavě do stavů nevěřícího údivu a hysterického smíchu. To, že mi Noidův „macho-pop“ přišel hudebně přihlouplý, křečovitě odzpívaný a s texty, kterým říkat „neumělé“ by bylo velkým eufemismem, je koneckonců spíš podružné. I kdyby ty čtyři písničky na halfplayback přišel zazpívat podstatně kvalitnější představitel daného žánru (a dokonce si odpustil podbízávě roztleskávání a „rozeřvávání“ publika, které by se možná hodilo k půlnočnímu vystoupení na Slavnostech piva a klobásy), na podstatě věci by se mnoho nezměnilo.

Ne, nechci se tvářit, že Jiráskův Hronov je panenským územím čistého umění. Přesto si troufnu říct, že v očích většiny svých účastníků reprezentuje dosti jiné hodnoty, než jsou ty vlastní světu popového šoubyznysu. (Což bylo poznat i z evidentně vlažné reakce publika na Noidovo vystoupení.) Při pomyslení na honorář pozvané „hvězdy“ musela ostatně účastníkům, kterým letos festival zvedl poplatek za účast v seminářích, tato popová třešinka na dortu řádně zhořknout.

Ani to ještě není to nejhorší. Nejhorší je sdělení, které organizátoři festivalu Noidovým pozváním vysílají k jeho účastníkům. To zní asi takto: Ne, slavnostní zahájení nejstaršího českého divadelního festivalu není samo o sobě dostatečně poutavé, i když se ho účastní bývalý ministr kultury a rektor AMU. Potřebuje být něčím dozdobeno a vylepšeno. A i když zde oslavujeme osm dní amatérské divadlo, to není dle mínění organizátorů pro toto vylepšení dost atraktivní - divadelníci ať pěkně zůstanou v divadlech, na náměstí je třeba porce šoubyznysového lesku. Přehlídka tak hned na začátku prakticky demonstruje své nízké sebevědomí a nevalné mínění o sobě samé.

V divadle, kde pracuju, se v momentě, kdy začínáme propadat malomyslnosti nebo nevěře ve zdárný výsledek zkoušení, vesměs v pravý čas ozve od někoho z kolegů magická věta: „Děcka, jestli si nevěříme, pojďme od toho.“ Drala se mi v sobotu na jazyk.

Jan Šotkovský

Stella

I dnes jsme zůstali v mezích náměstí. Další volba, která se pro oběd nabízí, je restaurace Stella, která se tyčí jako šikmá věž v Pizze nebo Hronovská zvonice.

Když jsme přišli do prostoru, unaveni, se skelným pohledem, paní za výčepem si vynutila pozdrav hlasitým: „Dobrý den!“ Chápeme, že je slušnost pozdravit, a že jsme hovada, ale nechodíme si do restaurace pro morální políčky. Až budeme chtít, zajdeme si do kostela. Poté, co jsme na pozdrav zareagovali pokynutím rukou, mohla si to své ironické „děkuji“ odpustit. Etuda, která rozesmála dva stoly.

Ale nebudme zlí. Po zkušenostech z minulých let víme, že restaurace Stella sice patří k podnikům, kde nad vámi visí permanentní hrozba, že když si objednáte vodu z ko-

houtku, tak se vám vysmějí, ale dnes nám byla na žádost voda z kohoutku přinesena samozřejmě a dokonce ani nebyla započtena do výsledného účtu.

Během celého oběda panovala operetní nálada. Jan Mrázek, který zešířoka vyprávěl o své kocovině, rozesmál i kolemjdoucí servírku (přestože jemu se chtělo plakat) a dokonce se k nám infiltroval i místní živel, Filip Jiroušek, toho času Mrázkův spolužák z Vysokého Učení Pedagogického. Pozoruhodný člověk, který disponuje klíčem od Jiráskova rodného domku. Tuto konexi se chystáme někdy využít.

Co se týče jídla, byli jsme dnes všichni saláti. Salát Císař chutnal po dramatické situaci a salát se sezamovými semínky byl skutečně dobrý. A přestože Mrázek neustále destruoval výzdobu, paní servírka nás po jídle přešla jen dvakrát a dokonce se nás i zeptala, jak nám to chutnalo.

Celkově hodnotíme dnešní návštěvu restaurace Stella tak, že jsme si dobře pokecali s Filipem Jirouškem.

vím, jam

ZÁŽITKY Z FRONTY

Situaci pod bílým stanem sledujeme. Západní fronta funguje už od soboty a rozechvěle vyčkáváme vzniku východní fronty. Paralela s první světovou válkou je na místě: „Furt se tady na něco čeká, a ono nic.“

Dnes jsme přišli přímo do kobercového náletu slov paní za výdejnou: „Zelený dopředu!“ Rozkaz se týkal zřejmě ženistů. Nebo těch, co už dojedli. Když jsme se ptali strážníků, dověděli jsme se, že takovéto kobercové nálety jsou tu běžné, a že jde o jedince se zelenými potravinovými lístky.

To, že divadlo Kámen nepřijede, je tragické, ale nezoufejme - Bára Svobodová našla při obědě kámen ve svém mase. Nebo to byl brok? Terka Jelínková se klepe nad talířem s kusem masa a zdá se, že je již v posttraumatickém stavu. Kámen nenašla, ale v sekane viděla flákotu z Vladimíra Benderského. Za to Irče Knetlové připadá, že jí zeminu. Ryjeme držkou v zemi.

Na semináři DOC byl odposlechnut hovor:

A: My jsme včera čekali ve frontě a pak nám řekli, že jídlo bude za třičtvrtě hodiny. Tak jsme šli do Radnice, a tam nám řekli, že nevaří.

B: Mně zase vždycky učitelé chemie a fyziky tvrdili, že člověk není s to vyrobit uhlí. Po včerejším zážitku s buchtíčkami mám dojem, že se pod stanem porušují fyzikální zákony.

Netrvalo to ale třičtvrtě hodiny - filé přišlo už za deset minut. Dle reflexe naší pravidel-

né recenzentky „bylo dobré, byť to byl spíš pulec“. I bramborová kaše byla výborná, dokonce s osvěžujícími kusy brambor.

Pořád je tu ale skutečnost, že jídlo stojí sedmdesát korun! I když v Baště se najíte i za šedesáttři.

Situaci i nadále monitorujeme.

Jan Mrázek, Vít Malota

INZERCE

• Našel by se, prosím někdo, kdo by vzal ve středu dopoledne chudého studenta DAMU do Prahy? Pokud ano, volejte/pište prosím na 777 076 368.

Z EMOCIONÁLNÍHO ZÁŽITKU SE DÁ NĚCO NAUČIT

ROZHOVOR

*M*inirozhovory se třemi soubory z bloku scénického tance a pantomimy

S Velkým souborem ŽS a ZUŠ Karlovy Vary

Jak se cítíte potom, co odtancujete?

(smích) Unaveně. Naše tělo vypovídá, odchází. Jak kdy, po prázdninách je to horší.

Na co při tanci myslíte?

Abychom to nezkazily. Já úplně vypnu. A já se to spíš snažím si užít. Snažím se při tom představovat si, co cítím.

Bylo v těch dalších tancích pro vás něco inspirativního? Máte nějaký konkrétní úlovek pro vlastní tancování.

Rozhodně, v každém souboru je něco inspirativního, v každé skladbě. Když se koukám na nějakou choreografii, tak sleduju pohyby, co ještě neznáme. A pak si je třeba zkusím v tom, co tvoříme. Naše paní učitelka taky nechce, abychom se pořád opakovaly, takže neustále hledáme nový druh pohybu.

S členkami TS Magdalena Martinou Ryplovou a Pavlínou Verešovou

Jak se po tanci tělesně cítíte?

Martina: Většinou to není úplně uklidnění, ale jsem ještě pořád plná euforie a energie. Až potom odpadnu.

Pavlaína: Cítím převážně úlevu a pak záleží na publiku, jak si s ním rozumím. Pokud tam ta energie proudí z obou stran, tak euforie může nastat.

Na co při tanci myslíte?

Martina: Myslím, že se koncentrujeme zrovna na ten výkon.

Pavlaína: A na to určité téma, které prožíváme.

Když se na tanec díváte, jak se to liší třeba od činohry?

Martina: Pro mě už to asi není takový rozdíl. Většinou si to užívám. Je pravda, že při tanečním představení se většinou nechám víc unášet tím vizuálním, co je na jevišti,

a nepotřebuju k tomu tak konkrétní věci, jako při divadelním vystoupení.

Pavlaína: Představivost v tanečním světě určitě hraje větší roli. Většinou hledám hlubší smysl a snažím se najít porozumění. Snažím se i něco si vzít a přenést z toho praktického hlediska.

Dá se z toho něco naučit?

Pavlaína: Z toho emocionálního zážitku určitě.

Martina: A je to i inspirativní pro další představení – člověka pak napadají různé pohyby, dá se z toho čerpat.

Mám tu ještě pár otázek...

Martina: Ano, máme těhotnou lektorku (Magdalena Pupík Relichová - pozn. red.) která nám porodila! (smích)

To taky. Ale myslel jsem na něco jiného – vy jste jediný soubor, který použil slovo. TS Magdalena často vychází z předlohy a mám dojem, že hledáte spojení i s jiným výrazovým prostředkem, než tancem. Je to váš záměr?

Martina: Já si myslím, že ano – jsme taneční a pohybové studio, takže se tam často snažíme zapojit i něco víc, dát tomu i nadhodnotu. Myslím, že to, že jdeme po předlohách, nás posouvá dál a dodává tomu výjimečnost.

Když používáte tělo a pak do toho vložíte slovo, co to pro vás jako pro interprety znamená?

Martina: Myslím, že jsme s tím ze začátku bojovaly. Někteří i skončili. Pro některé je to velký skok. Ale uděláme to většinou tak, aby nám to bylo příjemné, a nikdy tam toho nedáme tolik, abychom to nezvládaly.

Pavlaína: Musí to mít emocionální hodnotu a musí to tam patřit. Myšlenka, kterou říkám, mě vede v příběhu a ztotožňuju se s ní. Já s tím takový problém nemám.

Martina: A ta hodnota je asi více emocionální než informační, přece jen je to pořád tanec, který směřuje k tomu abstraktnímu, nesnažíme se tam cpát moc konkrétního.

S TS Flash Jaroměř

Jak jste se dostali k pohybovému divadlu?

My chodili na stejnou základní školu a ve družině nabírali, že by chtěli dělat nějaké představení. Tak jsme se tam přihlásili a oni postupně začali nabírat i další.

Když jste to představení dělali, co jste si k němu říkali?

Paní vedoucí nám nejdříve vysvětlovala, co to je. Nejdříve jsme si mysleli, že to bude docela těžké, skoro nemožné, ale asi v polovině jsme zjistili, že to až tak těžké nebude.

Jak se vaši spolužáci dívají na to, že děláte tanec?

Nejdříve se tomu smáli, ale pak když to viděli, tak už to začali vnímat jinak a už jim to bylo jedno.

Je tohle pro vás sport?

Jo. Není to úplně tak fyzicky náročné jako normální sport, ale člověk se při tom zapotí.

Co vás na téhle choreografii nejvíc baví?

Ta dynamika a rychlost. A různé zveřejky.

Výjimečné je, že jste soubor chlapů. Jaký je rozdíl tancovat s holkama a tancovat s klukama?

Holky nejsou kluci! Mají jiný styl tancování a hlavně jiný styl kolektivu. My to máme takové jinačí než ony.

Jan Mrázek

I. Část

Mrzí mě, že hudba, která je pro tanec tak podstatná, je strašně blbě reprodukována. Měli by si na to pořídit něco lepšího. Takhle je to strašná škoda. Jinak jsem moc spokojená. Přejde mi, že jsou tanečníci letos nějak víc vybavení. Celé se to podařilo. Mám z toho radost.

Kačka Ušubraná

Já to mám ráda. Každý kousek je jiný. Mám ráda to víření. První mi přišel nejstravitelnější přijatelný. To se mi líbilo zatím nejvíce.

Eva Spoustová

To je hrozný! Oni tam furt padají a pak se zase zvedají...

Dáma, která nechtěla mluvit na diktafon

I když tomu moc nerozumím, hrozně mě to fascinuje. Je to vždycky zážitek.

Tereza

Asi nejvíce se mi líbil ten první tanec. Taneční techniku sice neumím posoudit, ale tohle mi technicky přišlo dobré. Přesně v pocitech i pohybech. Bylo to čisté a upřímné.

Jiří Adámek

Jako tradičně se mi líbila Magdalena. Byla fajn. Přišla mi zajímavá, je tam o čem přemýšlet. Líbilo se mi, že tam dokázaly být i bez hudby.

Lukáš Černý

Jako už tradičně je tenhle blok časem zahledění se do sebe, ztišení a možnosti pozorovat tělesné principy bez nánosů zbytečného intelektu.

Jan Mrázek

II. část

První půlka se mi líbila víc. Měla jsem ale hroznou radost z těch neslyšících. To je pro mě úplně neuvěřitelné.

Monika Ušubraná

Líbí se mi, že se to rozdělilo do dvou dílčích bloků. Do jednoho, který ilustroval to, co jsme slyšeli. Ale zároveň to bylo pěkné, dobře pantomimicky provedené. Ale nebylo to nijak popisné, nebyla to ilustrace Žáčkových veršů. A to se mi líbilo daleko víc, než ty čisté pohybové choreografie, které mířily k přírodovědným směrům. Pěkně se mi na to kouká, ale mám pocit, že je to taková hříčka, která je vhodná tak akorát pro děti. Je to báječné pro práci s menšími. Poslední dobou je nějak populární rvát přírodní vědy a chemii do umění.

Eva

Banalita pohybu.

Petr Christov

Komponované večery mají mezi diváky jistou oblibu svou různorodostí, pestrostí přístupů, myšlení a východisek. Malý formát jednotlivých kusů zaručuje méně zkušeným tvůrcům méně přešlapů na menší ploše a obecně, pokud se tak stane, jistotu brzkého konce. U každého složeného večera je pak stěžejní dramaturgie, protože kontext díla je to, co se počítá. Dobrá dramaturgie posílí kvality těch zdařilých prací a ty méně zdařilé nevnímáme zdaleka tak vyhraně. Komponovat pondělní večer musel být úkol téměř nad lidské síly a to z důvodů rozdílnosti žánrů, obsahů, kvalit, řemeslné zručnosti. V rámci rozsahu tohoto příspěvku je nemožné vyjádřit se adekvátně k jednotlivým kusům zvlášť a zároveň je velmi obtížné obsáhnout všechny najednou. Rozhodně nepatří do jednoho pytle. Vydám se tedy cestou úplně jinou, chtěl bych se zaměřit na několik perel, na momenty, které inspiroují.

Jestliže by mohlo být pravdou, že divadlo je próza, pak tanec je poezie. Rozhodně je na místě hovořit o poetice tance. Tanec promlouvá v obrazech, je meditací, jeho jazyk je proměnlivý, zdánlivě neuchopitelný. Postrádá stavbu racionální logiky a chová

se tak jako sen. Sen, který jsme naplno prožili, kterému ve chvílích snění zcela „rozumíme“, ale v momentě, kdy ho ráno chceme převyprávět, najednou se nám rozpadá. Tanec tak může ztělesňovat velmi komplexní způsob myšlení, překračující běžnou logiku - bude odpovědí na koán zenového mistra. Přesah, který z takové zkušenosti plyne, je nezměrný.

Je skvělé, jaké inspirační zdroje někteří ze včerejších tvůrců našli. Potvrzuje se, že pokud jsou zásadní, kvalitní a dotýkají se podstaty, mají potenciál vést tvůrce a interprety opět ke kvalitě. Z banality se jen velmi těžce vykoupe „vysoké“ umění (pokud by tam vůbec taková aspirace byla). Jestliže se tedy tvůrci budou dotýkat podstaty, oprostí se od prvoplánovosti, kliše; a to i v případě takové grotesky.

Tanec a nonverbální divadlo mají ohromný potenciál komunikace témat v rovinách abstraktního myšlení. Zároveň se dotýkají emočnosti, citovosti a aktivně pracují s lidskou fyzikalitou. Bylo by skvělé, kdyby tato jedinečnost byla plně využita a vědomě rozvíjena. Jistě bychom se dočkali velmi silných osobitých představení.

Michal Záhora

TS Magdaléna Rychnoo u Jablonce n. Nisou / Služebnice

Velký soubor ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary / (NE)ZTIŠENÁ

Akordy ZUŠ Červený Kostelec / Místo

Legamm ZUŠ Klášterec nad Ohří / Možnost přijetí světla

ZUŠ Červený Kostelec / Krystalizace

Pantomima S. I. Brno / Na dálnici

*ZUŠ Lounských Praha / Jedinou cestou,
jak vyléčit zranění duše, je vypovídat se...*

TS Flash Jaroměř / Částice ve olnách

CUKR Rakooník / Cirkus Praha

HERCI CHTĚLI BEZPODMÍNEČNĚ PŘIJET

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérem Václavem Špiřitem

Co je váš soubor za skupinu?

Tempus Fugit je nezávislé divadlo, kde jsou profesionálové, ti jsou v menšině, poloprofesionálové a amatéři. Tempus Fugit má spoustu souborů, hodně pracuje na školách, například dělá divadla jako preventivní opatření proti násilí. Jedna z aktivit divadla je, že má každý rok takzvané praktikanty. To jsou mladí lidé po maturitě, kteří nevědí, co budou dělat. Chtějí studovat herectví, divadelní vědu, umění, architekturu a dělají jednorocní praktikum u Tempus Fugit. Jsou angažováni ve spoustě věcí v podstatě dvanáct hodin denně. Součástí jejich programu je i maximálně čtyřtýdenní intenzivní denní práce na zkouškách, ze které vznikne celovečerní představení. Praktikanti nic nedostávají, jen kapesné, bydlí na privátech, protože jsou z celého Německa, a já s nimi dělám celovečerní představení.

Vybíráte si herce?

Nikoli, herce dostanu. Už na příští divadelní sezonu máme patnáct praktikantů, kteří dělají na jaře konkurz. Představí se, a buď jsou přijati či nikoli. Já dostanu seznam například dvanácti lidí, osm holek, čtyři kluky, a podle toho se šéfkou souboru vybíráme text. Samozřejmě tak, aby nám vše fungovalo dramaturgicky. Běžně se hlásí třeba třicet lidí, ale někteří sami odřeknou, když zjistí, o co jde. Zájemců je pak přibližně dvacet, pětadvacet.

Letos jste tedy zvolil Sen noci svatojánské. Proč jste vybral právě ten?

Protože letos je to 400 let od úmrtí Wil-

liama Shakespeara. Chtěl jsem tuhle hru vždycky inscenovat. Je to velice zlá komedie, ale s dvacetiletými mládežníky dělám jen lehkou komedii, protože hra je velice erotická, zle erotická, a to nebylo naším úmyslem. Kolegyně mi dělá hudbu a až na jednu výjimku jsou všechny texty od Shakespeara.

Proč jste nechali texty písní v angličtině?

Protože se nám to líbilo. U jedné písničky ani nemáme překlad, protože to je anglický song a se Shakespearem nemá nic společného, ale hodí se k obsahu. To, co se zpívá a cappella, to je část Shakespeareova sonetu, a to jsme nechali v angličtině. Také ukolébavku jsme nechali anglicky, ta ostatně zůstává anglicky i v některých německých překladech.

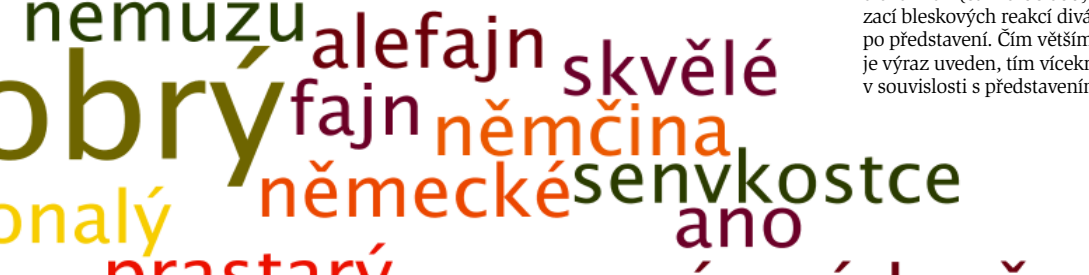
Před dnešním představením jste se dostali do personální tísně. Co se stalo?

Ve čtvrtek mi zavolali, že představitelka Heleny, která normálně v inscenaci ještě hraje na housle, má těžkou angínu a nemůže se hýbat. Doktor jí zakázal sem jet. Den na to se představitel Demetria dozvěděl od doktora, že musí akutně na jeden chirurgický zákrok a doktor mu tuto cestu nedoporučil, protože je to třináct hodin v autě a tři představení. Jelikož jsem měl při přípravě představení hodně ženských, tak jsem roli Puka zdvojlil. Puk tedy není jen kytaristka, jak jste ji viděli dnes, ale jsou tam herečky dvě, jako dvojčata. Text si hází a střídají se, funguje to naprosto perfektně. Ale protože teď vypadla Helena, jeden z Puků za ni zaskočil, protože je v obraze. Nebýt toho, tak jsme odřekli. Zaskakující Demetrius je zase někdejší absolvent Tempus Fugit, který před dvěma lety skončil hereckou školu a shodou okolností se zrovna nacházel v Lörrachu. Před dvěma měsíci navíc hrál s profesionálním divadlem Demetria, ale jinou úpravu a jiný překlad. Stejně ale byl v obraze a během čtyřia-dvaceti hodin jsme vše nazkoušeli. Hermie zase má obvaz na noze, má těžký výron. Herci ale chtěli bezpodmínečně jet, strašně se těšili, a mně to vyhovovalo, protože jsme nemuseli zavolat Marcelle Kollertové, že nepřijedeme.

Petra Jirásková

RECENZE

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Word cloud visualization of audience reactions to the play 'Němčina'. The words are arranged in a circular pattern, with the size of each word indicating its frequency of use by the audience. The most prominent words are 'dobrý' (good), 'super', 'němčina' (German), 'skvělé' (great), 'dokonalý' (perfect), 'prastarý' (ancient), 'výborný' (excellent), 'radost' (joy), 'němci' (Germans), 'kouzelné' (magical), 'prima' (great), 'energické' (energetic), 'nemám rád' (I don't like), 'anemčinu' (German), 'kouzla' (magic), 'sen' (dream), 'kostce' (dice), 'alefajn' (cool), 'fajn' (nice), 'hmm', 'nemůžu' (I can't), 'dobry', 'dokonalý', 'prastarý', 'výborný', 'radost', 'němci', 'super', 'kouzelné', 'prima', 'energické', 'nemám rád', 'anemčinu', 'kouzla', 'sen', 'kostce', 'alefajn', 'fajn', 'hmm', 'nemůžu'.

8

MLADÝ RADOŠTNÝ SHAKESPEARE

RECENZE

Václav Špirit svým hercům rozumí. A rozumí i Snu noci svatojánské. Měl k dispozici jako režisér partu mladých lidí, kteří si chtějí v divadle zařadit a také snad nejgeniálnější divadelní komedii, jejíž strukturální bohatost a členitost nabízí nekonečné možnosti scénického uchopení. A tak nevymýšlel přirozeně a samozřejmě žádné složité interpretační režijní koncepce a spojil v inscenaci ty dvě základní kvality. Ze Shakespeara ponechal to, o čem věděl, že jeho hercům bude nejvíce vyhovovat, protože zná své

lörrašské: komediální pásmo mileneckých dvojic a ochotnického spolku nacvičujícího své vystoupení pro královskou svatbu hru o Pýramovi a Thisbé. Nebylo by zajisté těžké a složité vypočítávat, co vše ze Shakespeareova textu v této inscenaci chybí, ale chápu tuto inscenaci jako rozhodnutí dát příležitost mladistvému hereckému temperamentu a dopřát mu radost ze hry. To se, myslím, zdařilo. A Shakespeare přitom žádnou neodčitelnou a nenapravitelnou újmu neutrpěl.

Jan Císař

Nikdy bych nevěřila, jak může být dobrá němčina a jak může být dobré divadlo, kterému je rozumět jen z půlky.

Aťa

Neumím skoro vůbec německy, takže mě bavilo je spíš pozorovat. Ten příběh trochu znám, takže jsem si to v něm nacházel, ale víc mě bavilo pozorovat, jak to vlastně hrají.

Jirka

Samozřejmě, protože jsme ochuzeni o německou znalost, tak máme jen obrazový vjem. Určitě z nich byla vidět energie a radost, s jakou to hráli, takže to těšilo i mě jako diváka.

Martin

Neumím německy, ale Sen samozřejmě znám. Tím, že jsem nemusel sledovat text, tak jsem sledoval rytmus a energii, a to na tom bylo úžasné. Hráli všichni v jednom rytmu, nikdy z něj nevypadli. Úžasný kolektiv. Třeba Puk. Nebo krásná Helena, která i nádherně zpívala. A strašně se mi líbil Klubko, ten hendikep, ten frňák, dokázal tak úžasně využít.

Standa

Německý divadlo. Co se týče žánru, tak pro mě je to možnost, jak tenhle žánr strávit. V češtině bych to nedala. Jsou neuvěřitelně precizní v herectví i v pohybech. Je to kvalitní, co se týče řemesla.

Zdeňka Brichtová

Miluju Václava.

Radana

Tomu jsem nerozuměl.

Jakub Jelínek

Těžko se dělá Shakespeare, když je zprofanovaný. Tenhle ale byl pro mě pojednaný tak, že fungoval.

Antonín

NIKDO O TOM NECHCE MLUVIT

ROZHOVOR

Rozhovor s vedoucím divadelního studia D3 Petrem Johanovským

Co je to za předlohu? Jak jste se s ní potkali?

Text napsal Tomáš Vůjtek a ještě jej nestačil ani odpremiérovat. Zdvouřile nám to zapůjčil na scénické čtení. Nám se ten text líbil už z toho důvodu, že žádný text podobného ražení není. Zabývat se odsunem bylo, je a ještě dlouho bude tabu.

Četl jsem, že jde o tragikomedii...

Je to tragikomedie. Hodně tragická tragikomedie. Myslím, že prvky černého humoru tam jsou. Divák si najde ten svůj veselý kousek. Pro nás jde o scénické čtení, někde se uvádí inscenované čtení. Bylo kolem toho spousta rozruchu, jak ten tvar vlastně pojmenovat. Dostali jsme vynadáno, že používáme texty, když to vlastně umíme. Ani neuvažujeme o tom, že bychom to dělali jako klasickou divadelní hru, nevím jak by to šlo.

Co forma scénického čtení inscenaci dává a co bere?

Nesporná výhoda je, že se nemusíme učit text. Spousta lidí byla překvapená, že to čteme. My za sebou máme už čtvrté scénické čtení. A jen tak s nimi neskončíme. Pomáhá to začínajícím hercům, že si trochu ohmatají prostředí a atmosféru.

Máte i představení, která nejsou scénickým čtením?

V současné době ne, protože jsme od- derniérovali všechno, co se dalo. Měli jsme nějaké odchody, porody... Chystali jsme se udělat Bratry Karamazovy, ale nakonec z toho sešlo, protože je dělá jiný soubor a má těsně před premiérou. A máme teda hotovou pohádku.

Má váš soubor nějaký klíč k výběru témat?

Ne. Ale máme dvě skvělé členky, Petru Kohoutovou jako dramaturga a Annu Ratajskou jako režiséra. Jsou neskutečně sečtělí a vybírají nám témata z jiného ranku, než ostatní soubory. Zřídka kdy děláme "řachandy", kdy se divák směje od začátku do konce. Vždycky se zabýváme nějakým tématem. Buď ze současnosti, nebo dávné minulosti.

Zabývání se historií je specifické, protože vyžaduje historiografické postupy.

Zjišťovali jste si konkrétně ohledně odsunu něco navíc? Šli jste do pramenů?

Myslím, že hodně zajímavé je, že písně, které tam jsou, tenkrát nazpíval Anton Günter. Proto jsou v tak mizerné kvalitě. Jde o jeho původní nahrávky. Evokují pohraničí, syrovost. Máme je ještě přezpívané jedním pánem z Ostrova nad Ohří, kterému je asi 80 let a přezpíval je do češtiny. Takže poslední píseň, která je v inscenaci, je od něj.

Téma odsunu určité ve vašem Karlovarském kraji nějak v současné době rezonuje. Jaká atmosféra u vás ohledně toho panuje?

Atmosféra ohledně odsunu v našem kraji je taková, že se o něm nemluví. Zkoušeli jsme vyzpovídat pamětníky, ale všichni mlčí. Nikdo o tom nechce mluvit.

Setkali jste se s odmítavými reakcemi na představení?

Samozřejmě. Od lidí, kteří se přišli podívat na své známé, nám bylo řečeno, že na něco takového už určitě podruhé nepůjdou.

Setkáváte se naopak s lidmi, kteří jsou zasaženi a zažívají určitou katarzi?

Ano, taky. Nejvíce na přehlídkách. Asi to bude tím, že jsou tam lidé sečtělí, hodně toho znají a dokážou si udělat celkový obraz o tom, co bylo špatné a co v pořádku. Protože i na odsunu byly některé věci v pořádku. Vždycky je tam ano a ne. Setkali jsme se i se staršími lidmi, kteří nám děkovali, že jsme toto téma otevřeli.

Téma českého nacionalismu se znovu otevírá. Jak vy sám přistupujete k vlastenectví?

Já sám jsem vlastenec, ale nejsem takový ten ortodoxní typ. To znamená, že nepůjdu nikam nikoho zabíjet. Nebudu taky chodit po ulicích a řvát, že je tady nechci. Asi to držím víc v sobě, protože jsem se zatím nesetkal osobně s ničím negativním stran přistěhovalectví, nebo terorismu. Osobně bych byl nerad, kdyby se to dostalo do stavu, kde to nejde zvrátit. Ale jsem spíš proti přistěhovalectví toho rázu, jaké probíhá. Jinak mi samozřejmě nevdá Vietnamci, jsou pracovití, úžasní. Jsou mezi nimi také špatní, ale je jich málo. Kdyby Češi pracovali tak jako Vietnamci, byli bychom asi jinde.

Jan Mrázek, Vít Malota

LETEM SVĚTEM MATOUCÍM PŘEDSTAVENÍM

RECENZE

Jméno Tomáše Vůjtky, dramatika a dramaturga ostravského divadla Komorní scéna Aréna, bylo během posledního roku v rámci kulturní obce skloňováno především kvůli dramatu *Slyšení*, jehož je autorem. *Slyšení* je poslední částí Vůjtkovy trilogie, jež se zabývá různými traumaty, vystávajícími z moderních dějin. *Slyšení* je koncipováno jako zpověď nacistického vůdce Adolfa Eichmanna. V roce 2015 mělo premiéru v dramatikově kmenovém divadle a v roce následujícím bylo oceněno několika Cenami divadelní kritiky. První částí Vůjtkovy trilogie je přitom drama *S nadějí*, i bez ní, pojednávající o manželce popravného tajemníka KSČ Rudolfa Slánského. Prostřední

hrou z celé trojice je poté *Smíření*, jež prozatím jako jediné v Čechách uvedlo Divadelní studio D3 z Karlových Varů a čtvrtý den letošního Jiráskova Hronova se s ním představilo v místní Sokolovně.

Již v samotné anotaci inscenace jste se mohli dočíst, že se jedná o: „*Inscenované čtení v kabaretním duchu. Letem světem odsunem...*“ Právě v těchto dvou citovaných větách spatřuji vysvětlení pro rozpačitý výsledek, jenž byl k vidění na jevišti. Vůjtkově hře, pojednávající o problematice poválečného odsunu Němců, by daleko více prospělo klasické inscenování, a ne forma inscenovaného čtení. Převažující statičnost herecké akce a mnohdy nejasný výklad ně-

kterých psychologických postav zapříčinily to, že představení mělo velmi nevyrovnaný temporytmus. Tři ústřední role - Funkcionáře a Partyzána s Vojákem, kteří zpočátku hry prvního jmenovaného vyslyšeli, a v jejím závěru se jejich role otočily, by si zasloužily daleko větší hereckou práci s psychologií a ne převažující formu scénického čtení, s jakou byly pojaty. Naopak v hereckých výkonech představitelů německé rodiny - Otce, Dcery a Syna, byl čitelný alespoň nějaký pokus o rozehrání. Co však v představení v herecké rovině zcela fungovalo, byl tzv. sbor dobrých Čechů, který tvořilo šest herců. Každý z nich vystřídal během představení hned několik rolí, ať už Čechů, nebo Němců. Tyto role měly především výpovědní charakter a forma scénického čtení dodávala jejich vyznění daleko větší mrazivost.

Ve druhé citované větě z anotace: *Letem světem odsunem...* je poté skryt druhý problém inscenovaného čtení karlovarského souboru. Během představení se totiž střídaly vážné scény, během nichž se skrze výpovědi svědků řešily hrůzné situace z odsunu Němců, s naoko žertovně a s nadsázkou zpívanými antiněmeckými songy, a do toho všeho bylo ještě celé pásmo prokládáno více či méně psychologicky zahranými scénami. Výsledkem tak bylo spíše matoucí představení, které postrádalo jakýkoliv výraznější výklad. Jak tedy jeho tvůrci vůbec na celý odsun nahlížejí? S černým humorem, s nadhledem, nebo s vážností? A co je vůbec jeho sdělením?

Tereza Šafářová

historie
stud
dlouhé
tragédie
zvláštní
ne
těžko
hlína
náročné
supertext
proč
síla
mindrák
stydím
nevím
úmorné

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

O PRVNÍ VĚTĚ

RECENZE

V první větě programu JH se o karlovarském vystoupení s názvem Smíření praví, že je to „inscenované čtení v kabaretním duchu“. Přesně tohle mně dělá – přiznávám se – jistě potíže při psaní o tomhle představení, protože mám pro to problémy s pojmy a tím také s kritérii. Nezapírám, že ty problémy začínají označením „inscenované čtení“. Rozumím mu a taky trochu nerozumím. Nebudu tuhle recenzi komplikovat složitým uvažováním o svých teoretických rozpácích; řeknu jen jedno: divadlo jako scénický – tedy podle citované věty inscenovaný – druh umění je pro mne setkáním dvou zcela odlišných materiálů – slova a hmatatelné, přítomné reality – a posuzovat divadelní inscenaci, respektive představení znamená posuzovat způsob, jak je uspořádán vztah mezi těmito dvěma materiály komunikace a zpodobení. Ve čteném divadle tohle neplatí, dokonce ani ne tehdy, má-li jít o kabaretní provedení. Na prvním místě je slovo, slovo a zase slovo, jež je nositelem sdělení a tvůrcem komunikace mezi jevištěm a hledištěm. Tohle platí i o karlovarském Smíření; předkládá divákům verbálně, slovně jistá fakta o šedesáti letech naší české minulosti; fakta zajisté otřesná, pesimistická a značně nepříjemná. Říkají totiž zcela jasně a argumentovaně, že od konce války v roce 1945 žádné smíření – jak to v textu prohlašují

slova, jež pronáší matka – nenastalo, ale šli jsme od násilí k násilí, od jednoho totalitního teroru k dalšímu. Samozřejmě až na to období po listopadu 1989, ale o tom se nehraje. A tak skrze scénické čtení vzniká žánr, jež můžeme – s jistou licencí – nazvat politickou publicistikou. Vrcholným politickým divadlem jsou pro mne Shakespearovy královské hry. Postavil se jimi do služeb královského rodu Tudorovců a politicky a ideologicky jim oddaně sloužil. Ale současně vytvořil jedinečná dramata, která překračují tuto aktuální politickou a ideologickou službu, jež je vždycky v něčem utilitární a jednostranná, a jsou estetickým osvojením si skutečnosti.

Myslím si prostě, že divadlo by mělo vždycky usilovat o tuto kvalitu a že právě pouhé čtení, vzdávající to spojení obou vzpomínaných materiálů, to nedovoluje. Na druhé straně ovšem historie divadla přináší množství důkazů a dokladů o tom, že politická aktuálnost vždycky divadlu slušela a že si přechásto hledalo možnosti, jak se bleskově, bez nároků na vysoké estetické kvality k politické skutečnosti vyjádřit. Což platí i o karlovarském Smíření. Je to nepochybně záležitost svým tématem naléhavá a ožehavá, provokativní a kladoucí nanejvýše potřebné otázky. V paletě dnešního amatérského divadla má své nezastupitelné místo.

Jan Císař

Určitě zajímavé téma. S jeho zpracováním jsem se ještě nesetkala. Líbily se mi jednotlivé části, ale jako celek mě to úplně neuchvátilo. Bylo to takové roztržité. Možná kdyby nějaké scény rozvedli víc do hloubky tak pro mě, jako pro laického diváka, by to bylo pochopitelnější.

Bára

Tohle téma se mi v téhle době zdá nezajímavé. Spíš bych rozebral morální problémy, které máme v současnosti. A to, že to byl čtený text, mi ubíralo pozornost.

Honza

Zajímalo mě to. Líbilo se mi to. Ale nerozuměla jsem tomu, proč to čtou.

Dáma

Máme chalupu v Sudetech, kterou jsme koupili před deseti lety. Jsem vždycky vděčná, když někdo o tomhle tématu dá něco dohromady. Sama jsem se pokoušela místňáky, teda třetí vlnu pionýrů, kteří do Sudet přišli, rabovali a zůstali tam, ty jsem se snažila rozpovídat. A vím, co je to za příšernou práci. A mám představu, co je v těch lidech, čím si ta místa prošla a čím jsou poznamenaná. Takže za mě to je velká vděčnost.

Eva Spoustová

Moc se mi líbí téma, o kterém hráli, a že o něm vůbec hrají. Myslím si, že je to potřeba. Je mi ale trošku líto, že některá místa nevyzněla dostatečně. Chtělo by je to ještě něčím podpořit. Takhle to bylo hodně v jedné vrstvě. Pro mě vlastně škoda. Takové téma je mnohem hlubší ve smyslu vertikály.

Bára Meda Řezáčová

Zajímalo mě, co se skrývá pod scénickým čtením na Jiráskově Hronově. Tady jsem ho totiž nikdy neviděla. První půlka pro mě byla složitá na koncentraci. V druhé půlce, kdy do toho vstoupila i hra, mě to začalo hodně zajímat a šla jsem s tím až do závěru, kdy mě mrazilo. Za mě ano.

Lenka Janyšová

Připadám si zatlučená do země. A ještě trošku počuraná.

Renata Vordová

LEHKOST AŽ NA KREV

Vyrazím na seminář DT, tedy Dílna tance, a přemýšlím, zda by mě někdy napadlo, přihlásit se na Hronově do tanečního semináře. Zřejmě ne. Čekala bych, že se tam sejdou lidé, kteří kromě osmi let dramataku odchodili i osm let baletu a rytmiky, takže bychom se asi navzájem svými schopnostmi uváděli do rozpaků. Tak se ráda vyskytuji ve smíšených kolektivech, a tady to bude určitě sto-procentní babinec. Navíc tanci nerozumím ani teoreticky, takže bůh ví, jak bych rozuměla lektorovi. Zkrátka, odebrám se nahlédnout na pro mě nepravděpodobné místo.

První obraz, který se mi naskytne, je dvacet těl s vytrčenými zadnicemi. Eh, poznávám tě, jasná, cítuji při tomto pohledu slavnou českou pohádku. V józe této na pohled jednoduché, ale ve skutečnosti strašně protivné poloze říkají downward dog. Na semináři TD v ní ale jen nesetrvávají, nýbrž se v ní pokoušejí chodit s nataženými nohama přes celou místnost. Tvář mi ovládne grimasa, která by se dala analyzovat jako směs úsměvů vědoucího, škodolibého, shovívavého a masochisticky natěšeného. To musí úžasně... bolet.

Hned první aktivita mi velmi přesně naznačila, čím je seminář náročný. Jde o takovou tu nenápadnou námahu. Všechno vypadá lehce, vzdušně, z člověka nelije pot a rozhodně se nemusí snažit popadnout dech, ale přesto to není žádná sranda.

Lektor Michal Záhora obchází snažící se tanečníky a uvolňuje jim záda. Bere je za pánevní jamky a vytahuje je ze zad. „Pro ženy jsou všechny tyto pohyby snazší, nemají často srostlou křížovou páteř. To kvůli porodu, aby se pánev mohla roztáhnout a pracovat,“ vysvětluje lektor. Po jeho odchodu je seminarista v krásném tvaru obráceného V. Ukázkové. Při poznámce o ženách si překvapeně uvědomuji, že jsou na semináři i muži.

Atmosféra je výborná. Lektor ukazuje prvek z choreografie, kdy tanečník jde horní částí těla téměř do stojky, ale nohy nechává viset dolů k zemi. Všichni jej zkoušejí a ve vzduchu se míhají zadnice a odrážející se nohy. Jde o rovnováhu tří těžišť, těžiště hlavy, trupu a pánve, vysvětluje lektor. Seminaristé mají spoustu dotazů a technických problémů, bojí se, že přepadnou, tu dopředu, tu nazad. Zkoušejí a hledají míru, kam až je tělo pustí. „Jde jen o správné postavení hlavy,“ říká Michal Záhora a opakuje prvek. „Vždyť je to lehký!“ směje se jeden ze seminaristů.

Seminaristé statečně bojují se svým tělem. Zkouší delší choreografii, kdy jeden prvek navazuje na druhý. Při několika rychlých převalech a otočkách na zemi se fyzická situace stává trochu nepřehlednou, tedy dojde na dotazy. Seminaristé se trpělivě snaží, lektor trpělivě vysvětluje, opravuje a povzbuzuje. Konverzace by vyvala na maturitní tablo.

Seminaristka: „Ale já nerozumím tomu...“

Lektor: „Tomu nemusíš rozumět. Míř tomu taky nerozumí. Prostě ho dáš do téhle polohy a dál to zařídí gravitace.“

Seminarista kolegovi: „Ty vole, ty jsi dobrej! Jdi pryč.“

Seminaristka: „Mě z toho bolí zápěstí.“

Lektor: „Nemáš důvod, aby tě bolelo zápěstí.“

Lektor: „Vy to umíte. Vy jenom plašíte.“

Seminaristka: „Pro mě je přirozený dávat tam tu nohu takhle.“

Lektor: „Člověk je tvor od přírody lenivý.“

Seminaristka: „Nemáte prosím někdo náplast? Ať to tu neza...u krví.“

Lektor: „Tohle bylo v poloviční rychlosti, takže teď to dáme v plné.“

Seminarista: „To jako že to dáme rychleji?!“

Nálada na semináři je nakažlivá. Když nad tím přemýšlím, žádná z mých obav se nepotvrdila. Stydět bych se tu nemusela, každý pracuje tak, aby zlepšoval svou úroveň, a pokud mu něco nejde, nikomu tím nic „nekaží“. Muži tu byli a lektorovi jsem rozuměla více než dobře. A hlavně, celé mě to neskutečně bavilo. Ač jsem viděla, jak to musí chvílemi bolet, jak je těžké získat lehkost a co všechno v sobě člověk musí překonávat, převládal ve mně jediný pocit: Já chci taky!!!

Petra Jirásková

MYŠLENKU HUDBA NEVYJADŘUJE

Spíš než o konkrétním cíli, je seminář Jiřího Adámka především o cestě. O hledání různých možností vyjádření, o uvolnění se ve svém projevu, o objevování prostředků. Zkrátka o narušení naučených postupů a osvobození vnímání.

Každý den začíná stejně, tedy schůzkou na schodech před "Čapkáčem". Kdo potřebuje, dá si kávu a všichni probírají minulý den viděná představení. Když je rituál u konce, zamíří skupina do ZŠ Palackého. A jelikož se bavíme o hledání nových prostředků a možností vyjádření, za prostředek výpovědi si zvolím samy seminaristy. Ti pracovali s donesenými internetovými články (pokud možno názorově vyhraněnými), z nichž posléze vybrali slovní spojení, a ta posloužila jako předloha ke koláži, s níž pak dále pracují. A já se jich zeptal, co od semináře čekali, a co jim dává?

Baví mě práce na textech. Práce s texty, které nejsou vyloženy divadelní. Jde o různé články z médií. Baví mě především ta dramaturgická práce. A Jirka Adámek je strašně inspirující člověk. A co mi to dává? Dává mi to pocit, že na celý týden zabřednu do divadla, do tvorby. Jinak totiž spíš píšu, než že tvořím divadlo jako takové. (Tereza)

Zajímalo mě, jak se dostat od dokumentu k nějakému jevištnímu ztvárnění a zajímal mě pohled a výklad Jirky Adámka. A co mi to dalo? Spíš ještě čekám, co z toho vyleze. Kam nás ty jednotlivé části, které s ním děláme, dovedou. (Honza)

Protože jsem si pořádně nepřečetla anotaci, čekala jsem, že se budeme zabývat dokumentárním divadlem. Ale je to i o dokumentech v počítači... Vlastně jsem se chtěla dovědět něco o faktickém divadle. Bylo pro mě zajímavé to zadání, vybrat si tři texty a s nimi potom pracovat. Z toho člověk může udělat divadelní tvar, což je důkaz, že prodlohu máme všude kolem sebe. Líbí se mi, jak nám Jirka nechává svobodu, moc nás ani nesměruje, spíš intuitivně pomáhá. Je tam sympatická atmosféra a on je vážně fajn. (Irča)

A abych objevil co nejvíce, vyzpovídal jsem i Jiřího Adámka.

Tvoje disertační práce nesla název Théâtre musical / Divadlo poutané hudbou. Co si pod tím představíš?

To je opravdu čistě hudební divadlo. Představení koncipují a inscenují hudební skladatelé a tím pádem do divadla vnášejí druh myšlení, který je svým způsobem netypický. Hudební

skladatelé totiž vnímají i divadlo jako kompozici. Jedná se vlastně o inscenace nebo scénické kompozice, které nejsou založené na dialozích, postavách a příběhu, ale na kompozici prvků. I herec či hudebník, který tam účinkuje, funguje především v kontextu všech ostatních složek dohromady. Takže i jazyk, nebo texty jsou spíš fragmentární. Kladou se kontrastní prvky, výstupy, nebo texty proti sobě. Něco neříká text, ale hudba či zvuk. Pracuje se se simultaneitou. Kompozice je asi nejlepší slovo. A tím pádem je to asi abstraktnější, než jsme z divadla zvyklí.

Může být hudba jako taková prostředkem k vyjádření tématu.

Hudba jako taková neumí vyjádřit téma. Téma je něco intelektuálního, co máme spojené se slovem, jazykem a textem. Hudba může pozměnit výpověď nebo vyznění výstupu tím, že je vůči němu kontrastní, nebo ho ironizuje, nebo uvede do překvapivé atmosféry. Ale myšlenku hudba nevyjadřuje.

Pracuješ s takovými prvky přímo v semináři?

Ani bych neřekl. Seminář je kombinací toho, co přináším já a co účastníci, protože se snažím toho co nejvíc nechávat na nich. Zjistil jsem, že tak je to nejlepší. Ani nemluví o tom, co jak dělám, nepředvádím, nechci předjímat. Protože když jsem tu byl minule, hned z kraje jsem svojí skupině ukázal, jak já osobně bych na tom určitém textu pracoval. A tohle je všechny hrozně ovlivní. Půjdou pak v už nastoleném směru. A to není podstata věci.

Je nějaký cíl, kam bys chtěl seminaristy dovést?

Nikdy nevím. První rok vznikl velmi povedený výstup. Druhý rok nevznikl, ale je to nepodstatné. Jedna z věcí, která mi je tady v Hronově příjemná je, že úkolem není výsledek. Jde mi o to, aby se cítili dobře ve zveřejněném scénickém prostoru, aniž by v sobě museli zapojovat škatulku herectví. Aby svým způsobem vydávali zprávu o nápadu, který měli, nebo o přístupu k textům. Pokud se tohle daří, je to osvobozující a někdy i objevné. Oni neví o možnosti jiného existování na jevišti. A druhá věc, o kterou mi jde a která je přítomná spíš podvědomě, je kultivace přemýšlení o divadle. Tohle už je ve jménu mého subjektivního vnímání, kdy se snažím poukázat na to, v čem je nevhodná popisnost, příliš přehledná a čitelná struktura. Proč je dobré napětí, které vzniká čímkoli neočekávaným.

Vít Malota

PTÁME SE HRONOVÁKŮ: JAKÝ BYL VÁŠ PRVNÍ JIRÁSKŮV HRONOV?

Boženka Škopková, pokladní

Jestli se pamatují? Od patnácti roků jsem intenzivně začala chodit do divadla a jsem zde, i když je mi sedmdesát pět let. Mezi zásadní zážitky patří představení souborů z Olomouce a postupem času Rakovníka a tak dále. Jako holky a potom i jako slečny jsme chodily koukat, co se nosí. Tenkrát se nosily krásné dlouhé šaty, obleky a my jsme zjišťovali, co se nosí, abychom se mohli přizpůsobit. Řekla bych, že v poslední době se to malinko vrací.

Kdybych měla porovnat své první Hronovy s těmi současnými, musím říct, že je pro nás každý festival obrovským svátkem. Vždycky se na něj moc těšíme. A to bylo tenkrát i dnes.

saj

PC Z PRVNÍ RUKY

Pokud jste nebyli včera na PC, nedozvěděli jste se:

- co by se stalo, kdyby Dolly Leviová triumfálně vešla v *Hello, Dolly* do restaurace Harmonia Gardens, ale inscenátoři byli škrtli písničky tak jako Boleradičtí z Uhdeho Divé Bány,
- jak se Alena Zemančíková seznámila s Ivanem Wernischem a co si o něm myslí,
- zda je příjmení Charmsovy *Jelizavety* (EAM) zkratkou Bajkalsko-amurské magistrály,

- jaké nebezpečí hrozí plzeňským mutantům, když navštíví představení Antikry.

Ano, tušíte správně: nedozvíte se to ani v tomto článku. Ba ani v příštím čísle. Ani vám to neprozradí nikdo v redakci. Už nikdy se to nedozvíte. Protože jste nebyli včera na PC. Poučte se ze svých chyb a navštivte nás dnes od druhé hodiny odpolední na souřadnicích 50.4806881N, 16.1876856E.

Michal Zahálka

KAUZA JÍDELNA

V pondělí odpoledne se kauza jídelna řešila na nejvyšší úrovni starostka - ředitelka KIS Hronov - programová ředitelka JH - provozovatel jídelního stanu. Simona Bezoušková tlumočila námítky strážníků, chvíli se debatovalo, zdůvodňovalo a nakonec jsou z toho i nějaké ty závěry.

Ten hlavní: fronty budou, sestimsmiřte. Podle šéfky KISu Marcely Kollertové úplně nepomáhá ani rozdělení strážníků na skupiny, které mají chodit na oběd postupně, v určených časech. (Pamatujete? V 13:00 divácká řada A, od 13:30 do 14:00 seminaristé z řady B, kteří chodí na PC, a ostatní až po 14:00). "Jenže skupina A má 140 lidí. A za půl hodiny pan Šafář 140 lidí neodstravuje ani náhodou," argumentuje Kollertová.

"Vysvětlili jsme si to a domluvili jsme se, že seminaristům znovu zopakujeme, aby chodili jíst v dané časy (mission accomplished - viz výše - pozn. redakce). A moc prosí-

me hlavně tu první partu, kde jich je nejvíc, aby měla strpení, protože se jídlo prostě v tom objemu vydat nedá, pokud chceme dostát hygienickým normám," dodává starostka Hana Nedvěďová. Provozovatel, Michal Šafář, také podle ní požádal o půjčení ještě jedné vany na jídlo, což by mělo také pomoci.

Na řešení je nejvyšší čas, strážníci totiž už začínají "hlasovat nohama". V pondělí na oběd nedorazilo asi třicet strážníků - zřejmě i kvůli špatným zkušenostem s jídlem, upozorňuje programová šéfka festivalu Simona Bezoušková. "Podle seminaristů není problém v čekání, ale v kvalitě jídla a v tom, že prostředí nevypadá hygienicky. Když prší, teče voda do pokrmů, personál například podle stížností nepoužíval rukavice a holýma rukama se dotýkal zařízení a pak jídla," vypočítává další stesky strážníků.

Jaké jsou vaše zkušenosti s jídlem? Dejte nám vědět na mail redakcejh@gmail.com.

das

ZÍTRA

STŘEDA 3. 8. 2016

10.00 hodin 135' JD

HRA-NIC-e / režie: Radovan Lipus
Renata Putzlacher: HRA-NIC-e
Doprovodný program

16.30 a 20.30 hodin 145' JD

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou
režie: Marie Brtková-Trunečková
Martin Vačkář, Ondřej Havelka:
Zločin v Posázavském Pacifiku

20.00 a 22.15 hodin 75' SJČ

Relikty Hmyzu
režie: Adam Pospíšil, Šimon Stiburek
K. Čapek, A. P. Čechov, A. Pospíšil,
Š. Stiburek: F.RACEK / život a dílo/

14.30, 17.45 a 19.00 hodin 35' SJČ

JaKKdo Jaroměř, ZUŠ F. A. Šporka
režie: Jarka Holasová
Jarka Holasová:
Kdes holubičko lítala? (od 16 let)

15.30, 20.00 a 22.30 hodin 95' SOK

DS Ty-já-tr/HROBESO Praha
režie: Luděk Horký
Martin McDonagh:
Poručík z Inishmoru (od 15 let)

15.00 hodin ZLATÉ SLUNCE
- festival amatérských folkových skupin

Vystoupí kapely:

15.00 hodin STRUNA, Hronov
15.30 hodin FUKANEC, Nové Město nad Metují
16.15 hodin KAMION, Hronov
17.00 hodin KOYOTI, Rtyně v Podkrkonoší
17.45 hodin CHVÍLE, Hronov
18.30 hodin NAOPAK, Dobříš
19.15 hodin ELIXÍR, Pardubice
20.30 hodin OD PLOTNY SKOK, Li-
toměřice - HOST FESTIVALU

Legenda

JD = Jiráskovo divadlo
SJČ = Sál Josefa Capka
SOK = sál sokolovny
MYS = Myšárna
PAJ = Park Aloise Jiráska

Změna programu vyhrazena!

WIKOV

16.30 a 20.30 hodin 90' JD
DS Zmatkaři Dobronín/ režie: Ladislav Valeš (jh)
Jim Cartwright: Dva

14.00, 16.00, 18.00, 19.45 a 21.40 hodin 30' SJČ
(Z)MATKY Praha / režie: Martin J. Švejda
Martin J. Švejda: BIM BAM BOM

15.00, 17.00, 19.00, 20.40 a 22.40 hodin 25' SJČ
Děvčátko a slečny Jaroměř, ZUŠ F. A. Šporka
režie: Jarka Holasová
J. Holasová, K. Prášilová, M. Němečková:
Ušubraná (od 15 let)

19.45 a 21.40 hodin 55' MYŠ
KUK! Praha, ZUŠ Štítného Praha 3
režie: Ivana Sobková
Ivana Sobková a soubor: Jídlna aneb
Vařím, vaříš, vaříme...

11.00 hodin a 19.00 hodin SOK
ZUCKERBERGOVY LOUTKY,
režie Tereza Vodochodská - ZUŠ Na Střežině
HK - vítěz přehlídky studentského divadla
Náchodská Prima sezona 2016

15.00 hodin
AFRICKÉ POVÍDAČKY
Martin Hak vypráví dětem

18.00 hodin
WAROVÁNÍ Velké Poříčí (pop-punk)

19.00 hodin
DRAGON Lanškroun (rock-alternative)

20.30 hodin
N.V.Ú. Hradec Králové (punk-rock'n'roll)

22.00 hodin
HEEBIE JEEBIES Hronov
(ska-punk'n'rollový cirkus)

Zpravodaj 86. Jiráskova Hronova 2016

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Petra Jirásková (jip), Jan Švácha (saj),
Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam),
Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (zlom),
David Slížek - šéfredaktor (das)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

KVÍZ: CO VÍTE O JIRÁSKOVI?

Půjde-li to takhle dál, stane se Mistrův kvíz tou nejpomíjenější rubrikou v historii Mistrova Hronova. Proč to tak je? Jsou snad otázky příliš těžké, redakce příliš vzdálená, já příliš neodchytitelný? Nevím. Každopádně dnes jen jedna jediná otázka z mistrova života. Jen jednu jedinou stačí zodpovědět. Jen jednu jedinou...

Jak zněly správné odpovědi na otázky z minulého čísla?

1. Kdo je autorem Jiráskovy sochy z parku v Hronově?

Josef Malejovský

/Zdroj: Informace

u mistrova rodného domku/

2. Za Jiráskovým rodným domkem stála stodola. Do ní se vstupovalo dvěma v před-síni. Jaký je na dveřích nápis?

Nevstupovat!

/Zdroj: Mistrův rodný domek/

3. Kolik je v Jiráskově rodné chaloupce proutěných misek?

Jedenáct

/Zdroj: Umění počítat autora tohoto kvízu/

Otázka pro dnešní den

Otec Aloise Jirásky píše ve své závěti: "Měl jsem vás stejně rád a nechci, aby komu bylo ukřivděno." Jak však rozdělil dědictví mezi své potomky?

Znáte-li odpověď, vyhledejte mou osobu (poznávacím znamením jsou košile, redak-ci či motýlek). Otázka je jen jediná, nejde o nic složitějšího. Ale to už jsem říkal.

ZASTŘIHL KŘÍDLA ANDĚLŮM

Třetí Hrokemon se ukázal být tvrdším oříškem než Millkaču. Zřejmě přítomnost hrokemona z podnikatelské mimoochotnické lobby udělala své. Však se také vítězem stal Petr Janota, který hrokemona odlovil za asistence celého družstva. Kávu dle vlastního výběru v proslulé Kafekáře za první místo tak získává právě on. Stačí, když zavolá na telefonní číslo 722 069 655 a domluví si termín konzumace. Druhé a třetí místo nebylo uděleno, což znamená, že se ceny určené právě pro tato umístění posouvají do dalšího kola. Vzhledem k tomu, že si nevyzvedli své ceny

ani druhí a třetí z kola předchozího, začíná se tvořit pro budoucí držitele druhých a třetí míst slušný balík, který by jim mohl závidět i potencionální vítěz.

HROKEMON Č. 4

Nápověda: Vlasy, šakali, Spousty, punk, TYL...

MRÁZKOVY PALČÁKY

Svět, ve kterém žijeme, není jedno-sznačný, neukazuje se nám jen tak, a přináší řadu palčivých otázek...

Nejvíce palčáků pravděpodobně přineslo a i dnes bude přinášet představení Jídlna. Už jenom tím provokativním názvem. V redakci jsme se shodli na tom, že nová hronovská jídelna pod stanem bude pravděpodobně jedním z letošních leitmotivů a do toho si přijdou Pražáci se svojí komunální satirou na poměry ve stravovacích zařízeních a nám zbývají jako vždy opět jen samé nezodpovědné otázky. Bylo to představení tak koncipováno schválně? Není to jen propaganda nějakého konkurenčního hronovského podniku, který se snaží současnou jídelnu zdiskreditovat? Anebo účastníci věděli o zdejší neutěšené situaci a chtěli se vyjádřit sami? Může to být samozřejmě pouhá náhoda, mnohem

palčivější otázka však panuje kolem jména klíčové postavy představení Karla Císaře. Na jakého Císaře asi tak autoři mysleli...

Jan Mrázek

INZERCE

• Neuspokojuje vás, že na Hronov přijeli ze zahraničí jen Slováci a Němci? Tak si u knižního stánku před Jiráskovým divadlem pořídte nejnovější číslo časopisu Play! Najdete v něm hexaptých krátkých textů napsaných v Belgii pro divadlo. Jedná se o hry těžko popsatelné, čeká vás dada, mýty i existencialismus. A až vám z toho půjde hlava kolem, přečtete si tam rozhovor s teatrologem (a lektorem PC) Petrem Christovem, on už vám to vysvětlí! Jo, a prodáváme s festivalovou slevou.